

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΔΕΝ ΠΕΡΑΣΑΝ

Του
Ιγνατίου Καίτζη

Συνήθως μετά τα αποτελέσματα των πανελληνίων εξετάσεων το ενδιαφέρον μονοπωλούν τα δημοσιεύματα για τους πρώτους, τους άριστους, όσους εισήχθησαν στα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα της χώρας. Δεν γίνεται κανένας λόγος για όσους αγωνίστηκαν και δεν τα κατάφεραν. Παιδιά που έμειναν έξω από τις σχολές, παρά τον αγώνα τους, όσος και αν ήταν αυτός.

Γι' αυτούς θέλω να γράψω σήμερα, αλλά με τα λόγια ενός άλλου. Ενός απλού πατέρα, ιερέα από την Κρήτη, που ξεχώρισε από το πλήθος, από την τυποποιημένη εικόνα της επιτυχίας, από την αντίληψη πως στην πρώτη θέση χωράνε μόνο οι νικητές. Αντιγράφω όσα είπε στο μήνυμά του...

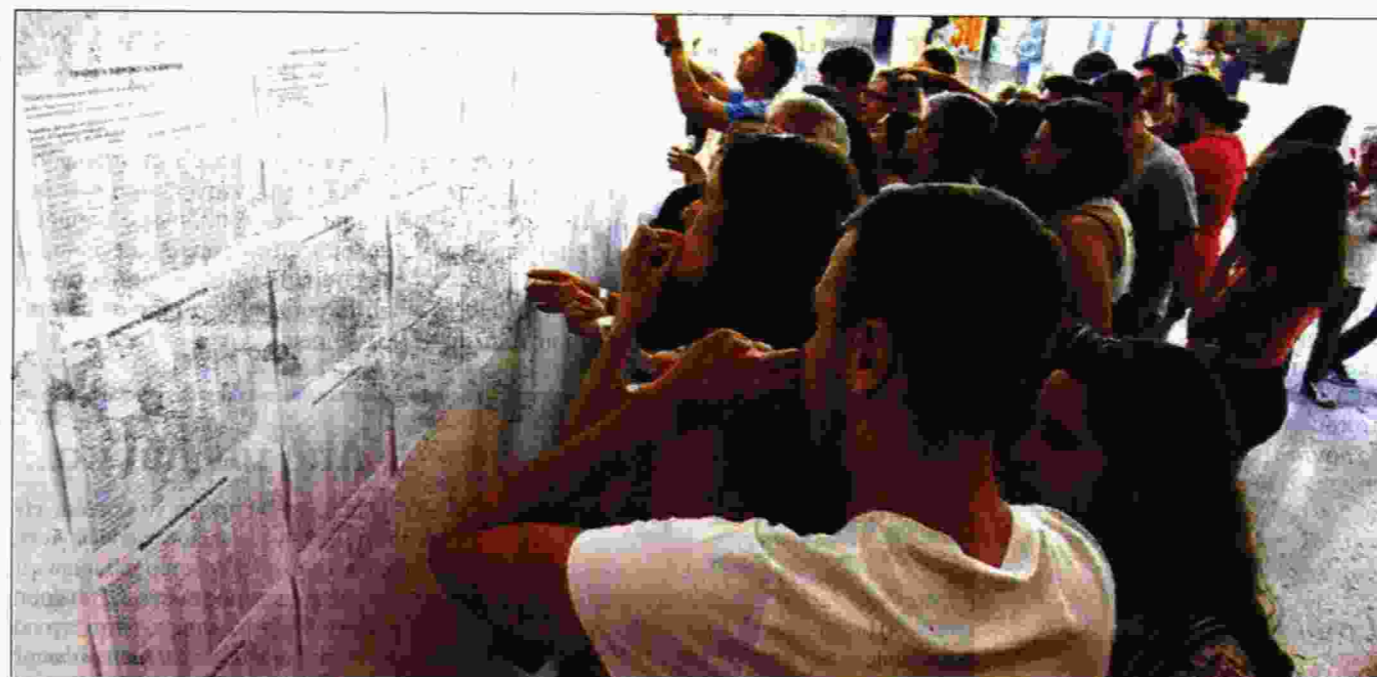
«Σήμερα βγήκαν τα αποτελέσματα των πανελληνίων εξετάσεων 2017. Συγχαρητήρια στον τρίτο γιο μου, τον Αλέξανδρο!!! Δεν πέρασε Πουθενά!!! Μπράβο που "απέτυχε". Μια χαρά. Κι αν πετύχαινε, πάλι μπράβο θα του έλεγα, γιατί ήθελε πολύ τη σχολή της Πληροφορικής. Αλλά και τώρα, που δεν τα κατάφερε, είναι όλα όμορφα. Και είμαι το ίδιο περήφανος γι' αυτόν και στην επιτυχία, μα ιδιαίτερος στην αποτυχία του. Οι μεγάλες στιγμές στη ζωή μας συγγενεύουν με μεγάλες αποτυχίες και αποτυχίες. Όταν, μικρό, μια μέρα θα κοιτάξεις πίσω τη ζωή σου και πλέον θα

έχεις ώριμα μάτια, θα δεις ότι τα λάθη, οι ήττες και οι αποτυχίες σε προχώρησαν μπροστά και σε ώθησαν για κάτι άλλο, που ήξερε ο Θεός, μα εσύ τότε ούτε καν φανταζόσουν. Ο Steve Jobs είχε πει σε αποφοίτους: "Δεν υπάρχει αυτό που αποκαλούμε αποτυχία - αποτυχία είναι απλώς η ζωή που προσπαθεί να μας αλλάξει κατεύθυνση..." Εγώ θα πρόσθετα ο Θεός που ανοίγει άλλους παράδοξους δρόμους. Και η αγαπημένη πονεμένη και "αποτυχημένη" Σαρλότ Ράμπλινγκ

μας φανάζει μέσα από τη δοξασμένη και πληγωμένη της ζωή "ότι είμαστε εδώ το οφείλουμε σ' αυτές τις στιγμές που μας

**Δεκανίκι
του δικό μου
κενού δεν
θα γινόσουν
ποτέ**

γιατί αγαπώ εσένα, με όλα τα σημάδια της διαδρομής σου, που, πίστεψε με, δεν κρόθηκε σήμερα, απλά σήμερα ξεκίνησε.

Και να σου πω και κάτι; Ποτέ δεν θα σε χρησιμοποιούσα για να νιώσω εγώ "επιτυχημένος". Δεκανίκι του δικού μου κενού δεν θα γινόσουν ποτέ. Σε αγαπώ γι' αυτό που είσαι!!! Να θυμάσαι, μικρέ, ότι στα λάθη μας μαθαίνουμε και ότι για να φτάσεις στον παράδεισο θα χρειαστεί να περάσεις πολλές φορές από την κόλαση. Καλό ταξίδι ζωής...

Αν ήταν δικό μου το κείμενο, δεν θα άλλαζα ούτε μια λέξη!

Δημήτρου Πυλαίος - Χορπάτη,
ανηρωέδρου της Επιτροπής
Θεσμών της ΚΕΔΕ